

Mese vagy VALÓ-ság, - VALÓS-ÁG

Egy Senki a Mindenségből

Csenevész kincsei

Egyszer volt hol nem, de az biztos, hogy az üvegtengeren innen. Élt egyszer egy gyermek. Kócos hajú, törékeny testű, amolyan csenevész. Csenevész olyan volt, mint a többi 100 meg 100 gyermek. Minden napja boldogságban telt, mert nagyon szerették. Édesapja minden nap mesélt neki. Ilyenkor a kis Csenevész odabújt édesapja mellé a takaró alá. Béka hideg lábát odadugta apja hasához melegedni. Mindketten fáztak, viccesen lehelni kezdtek a takaró

alatt, hogy hamarabb átjárja őket a meleg – aztán az apa mesélni kezdett hosszasan, türelmesen. Hol könyvből olvasott, hol gyerekkorából mondott történeteket. Pár év e nagy szeretetben, és boldogságban telt, de egyszer eljött az a nap, mikor a tanulságos mesék a jó és a rossz küzdelméről valósággá váltak Csenevész számára. Hiába várta az esti meséket. Édesapja ittasan, dühöngve érkezett haza. Kirángatta az ágyból őt és testvéreit. Édesanyjuk mikor késő éjszakáig dolgozott, az apa mindig talált okot a verésre, a megalázásra. Azért hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavának, egy katonaszíj lógott a fürdőszobában két csempe közé bevert szegen. Így bármikor kéznél volt, ha a szükség úgy hozta. Talán sokan nem is tudják, mit képes tenni, egy ilyen bőrdarab az ember lábával, ha rossz kézbe kerül, és mit képes kibírni egy gyerek a túlélésért.

Magas szék volt amibe kapaszkodott csöpp Csenevész a fenytések alatt. Ilyenkor parancsszóra lehúzta a nadrágját, megragadta a szék támlájának tetejét, és szorította. Teljes erőből szorította, mert tudta, ha a szíj végighúz a lábán, elhagy az erő, és elkezd összecuklani. A nagy lila hurkákat, amit egy elmaradt mosogatásért kapott, napokig borogatott, mire halványodni kezdtek. Ilyenkor mindig nagy habos vizet tett a kádba, hogy anyukája meg ne lássa mi történt. Sötét titok övezte Csenevész életét. Állandó hazugságban élt, mert az igazságért, és a legkisebb hibáért, kegyetlen verés járt. Az igazság lett számára a legnagyobb ellenség. Gyűlölni kezdte a felnőtteket és félt tőlük. Gyűlölte az apját a sok gonoszsága miatt, és az anyját se szerette, mert nem védte meg. Azt tervezte, ha majd felnőtt, ő másmilyen lesz, - sose fog bántani senkit – főleg nem a gyerekeket. De a nagy tervek

között amiket szőtt, valamit nem vette észre, hogy a benne lévő félelem és gyűlölet őt is megfertőzték. Ahogy teltek az évek, csalódott mindenkiben, sőt önmagában a legjobban. Már nem akart élni sem, hisz még önmagában sem bízhatott. Eldöntötte, hogy véget vet az életének, - de az utolsó pillanatban, - megszólalt egy hang, érthetően és határozottan.

Énekelj!

A Csenevész összerezsent, mintha egy utolsó reménysugár gyúlt volna azon a sötét éjszakán a szívében. Nem értett semmit, de az a hang oly biztatónak tűnt, mint aki tudja, és érti a gondolatok, a szavak, - és tettek súlyát. Csak egy hang volt, mely oly határozott szeretettel, - kérve szólt. Csak egy hang, mely értette akkor azt a sötét pillanatot.

Reménység gyúlt Csenevész szívében. Hogy mi iránt? - még ő maga sem tudta, - de ez akkor, ott, nem számított. Csak az az egy hang számított, és semmi más - mert Csenevész tudta, hogy már nincs egyedül a nagyvilág magányában, és fájdalmában.

Majd teltek az évek, az üres évek. Egyik a másik után. Csenevész már megfeledkezett a hangról. Elfojtotta magában hogy valaha szeretett, vagy gyűlölt, vagy érzett bármit is ebből a világból. Minden semmitmondó, sivár lett. Minden érzést megtagadott magában, csak ne fájjon. Soha többé semmi ne fájjon. Majd egy napon valakitől hallotta, hogy Istent lehet hallani, ahogy beszél az emberhez. Mivel a lélek magányában élt, mindennél jobban vágyott arra, hogy barátja legyen, - hogy beszélhessen egy igaz baráttal, akiben bízhat, és elmondhassa neki, azt a sok fájdalmat, és azt a sok csalódást, amin végigment.

Majd egy nap, újra hallotta azt a hangot, amit réges-régen azon a borongós éjszakán. Ettől a naptól kezdve egy találkát sem mulasztottak el. A HANG elmesélte Csenevésznek hogy ki Ő, és elmondta neki minden vágyát, és reménységét. Elmondták egymásnak legféltettebb titkaikat. Hogy mit, miért tettek úgy ahogy tettek. És elmesélték egymásnak azt is, hogy nehezen boldogulnak az emberekkel. Csenevész csodálattal hallgatta „A HANG” minden egyes szavát, - bár butuska volt, de „A HANG” mindenre megtanította. Megmutatta neki, hogyan kell szavakba önteni a csodákat és képeket. Megmutatta, hogy lehet látni a láthatatlant. Csenevészt, valami mérhetetlen vágy fogta el, hogy mindent megtudjon „A HANGról”. Folyton csak kérdezgette minden féléről. Ha csak egy rövidke pillanatra is elhagyta volna új Barátját, már a következő pillanatban kereste, és kutattatta Őt. Már nem akart egy pillanatot se Nélküle, mert az „A HANG” a legdrágább lett számára. A Hang pedig mérhetetlen kincseit szórta Csenevész lábai elé. Egyik szebben ragyogott mint a másik - volt közte Rubin, Smaragd, Gyémánt, - Zafír, Topáz, - de legszebben a Karbunkulus tündökölt. Csenevész mutogatni kezdte mindenkinek a kincseit, de az emberek kinevették, kicsúfolták.

Sokan azt mondták hazudik, és hogy ezek a kövek mind hamisítványok. Mások legyintve kacagtak, hogy ezek mind csak értéktelen kavicsok. Még arra sem méltatták a köveket, hogy elvigyék egy ékszerészhez, hogy megvizsgálja azokat.

Teltek a napok és a Csenevész szíve megsomorodott, mert ő gazdaggá szeretett volna tenni mindenkit, hogy ne legyen szegény és éhező. Minden kincsét odaadta volna az embereknek, csak újra láthassa azt a csillogást a szemekben, ahogy az ő szeme csillogott még boldog gyermekkorában. A világ legszebb éneke szólt Csenevész szívében, melyet Istentől tanult, - de a kincse senkinek sem kellett. Így „A HANGtól” kapott kincseket mélyen elrejtette a szívébe, és már semmi más kívánsága nem maradt, csak hogy találkozzon az Ő Barátjával, és Neki énekelhessen.

2021.08.07

Mese vagy VALÓ-ság, - VALÓS-ÁG

Egy Senki a Mindenségből

A Dér, a Fű, és a Nap

Napsütötte fényességre ébredt a Ma. Hideg volt. A tél első igazán dérlepte hajnala. A fűszálak deres sokasága fehéren borította az egész udvart. Egymás mellett álldogáltak. Kik egymásba kapaszkodva, kik összegubancolódva, és voltak akik csak magányosan ácsingózva vártak. Keresték, a nap fagyot felolvasztó, dér fátylát tovaűző, melengető sugarait. És az egyik pillanatban a távoli messzeségből előbukkant a nap, fényét melegen szétterítve a fagyott mindenségen. S ekkor mily gyönyörű látvány tárult a dermedt világ elé.

Először csak egy-két fűszál vette észre, hogy a nap tündöklő sugarai gyémántport varázsolnak létük köré. A fűszálak egymásra tekintettek, és látták némelyikük ragyogását. A sötétben, árnyékban növények először szomorkodtak, hogy ők nem pompáznak, majd szomorúságuk indulattá vált, - irigység öntötte el a szívüket. De a nap, nem törődött az árnyékvilággal. Ő csak járta az útját, melyet az Örök Alkotó határozott számára. S ahogy tova haladt az Ég tükör boltozatán, sugarai egyre mélyebben hatoltak a dérlepte, megfagyott föld fűszálai közzé. A fűszálak ahogy egymást nézték, egyik is, - másik is meglátta magán a ragyogó port, melyet a nap sugara varázsolt rájuk. Pár perc múlva, már az egész udvar, tündöklő csillogásban úszott. És hogy mindezt honnan tudom? Azon a reggelen, én is ott voltam a Testvérekémmel, mint két fűszál a sokaság között. Ő egy kicsit messzebb állt tőlem. Én az árnyékban kucorodtam, ő pedig pár méterrel odébb, a tekintetét a Nap felé fordította. A Nap rávetette sugarát dér lepte külsejére, és a szivárvány minden színében fénylett gyémánt harmat ragyogása. Láttam a Testvérkémet, de mozdulni nem tudtam, mert az én gyökereim az árnyékhoz kötöttek. De a Nap, az a tündöklő Nap, mely rendíthetetlenül halad előre, az ő megszabott útján, - elérte azt az árnyékos helyet is ahol rejtőzködtem. Sugarait kibontva fölém emelkedett, és rám vetette nyalábját, - akkor láttam meg, hogy az igazság ajándéka, mely életet adott nekem, - engem is ragyogó fényruhába öltöztetett.

2021.12.04

Mese vagy VALÓ-ság, - VALÓS-ÁG

Egy Senki a Mindenségből

A Léggömb a Pók és a Mocsári ciprus

A szél belekapott a ciprus lombjába azon az éjjelen. Tépte cibálta a leveleit, de a fa rendíthetetlenül állt. Nem is tehetett mást, hisz törzse, az a csodálatos robusztusos törzse, mint elefánttalp tapad a földbe. Kicsit tartottam tőle, hisz azon az éjszakán olyan félelmetes volt. De reggelre minden megváltozott, mikor felébredtem már nem volt más, mint egy selymes leveleivel felém integető fenyő. Közelebb libbentem a fához, de csak óvatosan, mert azt hallottam hogy a fenyők tele vannak tűskével, és a tűske – lufi nem jó párosítás. Mert hát ki is vagyok én?

Bocsánat, még be sem mutatkoztam: a nevem Bíborka, a Lufi. Szóval, ahogy körbe libbentem a fa körül, halványzöld levelei közül az egyik gallyacska hozzámért, és levele lágyan megsimogatta rózsaszín bőröm. Megrezzentem az érintéstől, de mégis lágy simogatása hívogatóan csábított. És mivel tűskéi nem szúrtak, így önfeledten vettem magam hívogató gallyai közzé. Pajkos játékomban viszont nem vettem észre, hogy a fa nincs egyedül. Ágai között rendíthetetlenül millió pók szőtte ezer éves ragacsos hálóját. De milyen hálók voltak azok. Furcsák. Hisz ezüstös hosszú szálai csábítóan csillantak a nap fényében, és a harmat cseppjei, mint igazgyöngyök sorakoztak egymás mellé fűzve szálaikon. De jaj! Mikor hozzá értem a szálakhoz, minden gyöngyszem a földre hullott, és a csábító csillogó ezüstös szálak, rabláncként tekeredtek lágy rózsaszín bőröm köré. Legelőször csak egy szálát éreztem, ami megfogott, és nem eresztett. Majd ahogy telt az idő, egyre több pók szőtte hálóját körém. Próbáltam szabadulni a szorításból, de minél jobban igyekeztem, annál jobban belegabalyodtam a körülöttem egyre csak gyarapodó csillogó láncokba. És a napok csak teltek, egyik a másik után. A sűrű pókháló mint szürke ruha fedte testem, így bíbor színem már rég feledésbe merült. Csak az egyik szemem hagyta fedetlenül, a jobb oldalit. Megkötözött, dermedt mozdulatlanságomban csak egyetlen örömöm maradt, - Mikor leszállt az éj, tágra nyitottam a jobb szemem, és csodáltam az ég messzeségében tündöklő fényes csillagokat, ahogy szabadon tovaillannak a határtalan

messzeségben. Pár csillaggal összebarátkoztam a hosszú csendes éjszakákon. Mindig lágyan, halkán, és lassan beszéltek. Mintha minden egyes kiejtett szavuk, ezer év csodálatos életüket rejtené. Meséltek arról, hogy a földi sötét éjjeleken mikor feltűnnek az égen, az Örökkévalóság fénye csorog át rajtuk a Földre. És mindez azért van, hogy a földi világ el ne felejtse honnan való. A fa ágai között, a nappal, az más volt. Sokszor zajos, sűrű füst szállt a város felől. Ilyenkor sose láttam a csillagokat, és nem hallottam beszédüket. De a gazdájuk néha mégis előtűnt. Azt mondták ő a hold. De nappal meg sem ismertem, olyan más volt. Csak sápadtan kapaszkodott az ég peremén. De aztán jött az éj, az a csodálatos éj, melynek egyre sűrűsödő sötétje, fénylő gyöngyszemeket vart az égre. Ilyenkor ábrándoztam, hogy majd valamikor, én is a csillagok közzé repülhetek. Egyszer hallottam, ahogy egy bölcs ember arról beszélt, hogy amikor nagyon nagy a sötétség, a legapróbb fény is nagyon messzire világíthat. Talán ez az ember is szerette nézni a csillagokat, és tőlük tanult, azért volt olyan bölcs. Na de ezt már nem tudhatom. Aztán az egyik éjjel, hiába vártam csillag barátaimat. Sűrű felhő fedte az eget, és a barátaim a felhők fölött ragyogtak. Látni szerettem volna őket, így izegtem-mozogtam szorító szürke ruhám fogságában, de a ruha nem engedett szabadjára. Oly hevesen küzdöttem a szabadságért, hogy nem vettem észre, már hatalmas vihar kerekedett a fák között, ahol az én ciprusom is gyökerezett. A tomboló szélben a fák egymásba hajoltak, majd tépték, cibálták egymás ágait. Azt is, ahol én rekedtem rabságom napjaiban. Aztán megdörrent az ég, ... és a következő pillanatban szabadon szálltam az Örökkévalóság fénye fele.

2021. december 9

Mese vagy VALÓ-ság, - VALÓS-ág

Egy Senki a Mindenségből

A Tűz játéka – avagy tükör által homályosan

Ragyogón sütött a nap azon a reggelen, de a hideg mégis metszően vágta arcomat. Mert hát tél volt odakünn. Fáért mentem a hidegbe, - hasábért, hogy ki ne aludjon a kandalló odabent, mely melegét árasztotta a megkopott szoba közepén.

Mikor vissza tértem, már csak parázs volt. Pár apró, a hamu alatt rejtőző izzó rögöcske a szürke por alatt, - mely vastagon fedte létüket. Szinte nem is láttam mivoltukat. Hamu, - és parázs. De hogy honnan volt a hamu, mely szürke ruhába öltöztette „a fénylő kavicsok” létét?? – nem tudom. És mint sem törődve a felvetődő furcsa gondolattal, rántottam egyet a rostán, érzéketlenül, a kandalló rostáján, és a hamu lehullott a mélybe. Az előtűnő izzó parázsra pedig rátettem az újonnan lelt, méretre szabott fahasábot. Majd lélegzetet adtam az éledező tűzvörös köveknek, amott a kicsi lyukon alul, a kandalló alján, hogy a tűz égjen, és lobogjon. Pár perc múlva mikor visszatértem, a szelíd kályha tüze, vad oroszlánná változott. Vörös sörényét a kandalló üvegéhez szorítva áttörni készült, hogy felnyalja, felzabálja a szoba egész belsejét is, - pedig előtte, a tűz oly lágyan, dorombolva cirógatott. A kis szobát betöltő forró levegő elérte az ablakot. Egészen addig merészkedett. Az üveget borító szétterülő jégvirágok, melyek a kilátást akadályozták, olvadni kezdtek, és a könnyét hullató ablaküvegen át, szelíd napsugár töltötte el a szoba addig még rejtett zugait. Én akkor a dühöngő oroszlánnal küzdöttem, így csak röpke pillantást vetettem az akkor még számomra jelentéktelen beszűrődő, lágyan táncoló sugarakra. Majd idővel, a sörényét dühösen rázó vadállat szelídülni kezdett. Már egyre ritkábban nyomta izzó sörényét a rendíthetetlenül helytálló kályha üvegéhez. Majd a zabolátlan vadállat lecsitulva, kimerülten terült el az őt fogva tartó belső tér rostélyán. Megpihent. De nem úgy mint először fényét vesztett hamu ruhában, - hanem lágyan dorombolva, enyhe tüzét adva mindazoknak, kik melegedni

vágynak. Azóta vigyázom a tüzet, mely a szobám közepén a kandallóban ég. Vigyázom, hogy a hamu ki ne oltsa azt. És vigyázom, hogy aki hozzám betér a hideg éjszakákon, - megérezze kandallóm lágyan cirógató melegét.

És ki tudja?! – talán egy óvatlan pillanatban egy aprócska szikra a kályhából, más kályhájában tüzet éleszt. – És ki tudja?! – talán majd vad oroszlánná változva, jégvirágot olvaszt, egy megfagyott szoba ablakának üvegén.

2021. december 18.

A vár titka: A galamb és a holló eposza

Váráblaknál áll egy ember,
Meleg szívvel, tekintettel.
Néz kifelé, jobbra – s balra,
Az Igazságot kutatgatja.

Fehér neki szíve, lelke,
Fehér ruha minden kincse.
Öröm minden tudománya,
Hús szívének - Ajándéka.

Neked adta Vérét s Vizét,
Életének minden percét.
Krisztus Ő, az Élet Lelke,
Ajándék Ő, - Szentek-Szentje.

Várszobában három barát,
Ruhájukat tisztogatják,
Mert ruhájuk szín feketé,
Galamb helyett, holló ere.

Egymást nézik, erősítik,
Bölcsességet messze űzik,
Okosak ők mind ahányan,
Elméjükben, tudományban.

Vakságuknak nincsen vége,
Gödör alján sötétségbe.
A törvénnyel embert ölnek,
Tévedéssel ítélgetnek,

Élet Lelke melléjük lép,
Kutatja a szívük mélyét.
Ők csak néznek, bólogatnak,
Egységre csak így juthatnak,

Meglátják az ősi törvényt,
Emelvényre egyik fellép.
Olvassa a titkos írást,
Dánieli próféciát.

Idegen ott szó és betű,
De új szívvel, oly egyszerű.
Feltárja a valóságot,
Tiszta szívet, boldogságot.

Ember EGÓ, - Ha Istent keresed

Nincs csatában, harcban, - mert megöletett érted.
Halálban keresnéd! - rég feltámadt benned.

Nincs a zord viharban, - mert elcsendesült érted.
S ha eláztatja lelkéd, - mennydörög majd benned.

Nincs a hangos szóban, - mert némán suttog feléd.
S a csöndben ha megleled, - szól, s kiált majd beléd.

Nincs a női arcan, mely elkápráztat téged.
Mert szépsége és bája, a sötétségbe réved.

És nincs a tisztaságban, - mert vétkeid vette. - Érted.
S ha keresnéd a porban! - Eleven tűz éget.

Nincs a kőszívben, - mert összetörte, - érted.
Hús szívedbe keresnéd – zálog az már érted.

Nincs a tükrös arcan, - mert (szilánkjá), - szétdarabolt téged.
És nincs a vérző szívben, - mert összevarrta érted.

A törvényben keresnéd - csak hibádat lelhetnéd.
Vak-buzgó erényed csak ítéletre vihetnéd.

Nincs a csillagokban, - mert fénye rád ragyog.
Szemed tüzes fényében, - homályban andalog.

Nincs a Napban, s Holdban, - bár fénye buzgón éget.
S ha csodálnád mégis: - szemed, vak homályba téved.

Nincs a mennyek szélén, - mert úgy szeretett téged.
Hogy élhess, mindent odaadva, - sötétbe jött érted.

Az életben keresnéd? – tova illant léted.
A halálba keresnéd? – újjá szül majd téged.

Bármerre keresnéd elmenekül tőled.
S ha feladtál már mindent, - Ő talál meg téged.

Visszajöttél, - bár el sem mentél

Üvegtenger fehér partján, álldogáltam várna-várván.
Megigézett néma csöndje, lelkem búját messze űzve.
Cirógatott, ölelgetett, lágy tajtékka! kenetetett.
Illatozott, elbódított, smaragd szeme elcsábított.
Két karjával megragadott, ujjai! cirógatott.
Hús tengerbe mártogatott, Élő tüz! olvasztgatott.
Most már ölel fény ruhája, szét terülő boldogsága.

Ara-Rőt (Vízözön)

Hatalmas víznek mélysége felett,
Kis bárka úszik, csendesen lebeg.

Zavaros vízben tovatűnt az élet,
E zavaros víz mid, elnyelte a vétket.

Nagy mélység takarta, öt kontinens sarát,
Átkot, kéjjét, vágyat, az embertelent, - magát.

Erős kéz tartotta, kicsiny bárka falát,
Hisz testében hordozta az Élet MAGját, - MAGát.

Csendes volt a messze, megnyugodott minden,
S az Ara-Rőt lankáján újra indult minden. (vörös menyasszony)

Krisztusi örömben.
Részegítő borban?
Az Élet, és a Bűn, gyökeret vert nyomban.

SzívÁrVény

*Az én ívem adtam, fel a magas égbe,
Szeretetem jele, szövetségem fénye.
És leszen, ha felhővel borítom a Földet,
Meglátszik az ívem, s pajzsul lesz az néked.*

*Aláhull a könnyem, öntözi a földed,
De a Lelkém tüze, mégis perzsel téged.
Szövetségem adtam, - de érted-e a titkát?
Mit jelent-e pár szín? - Tán, üdvösséged hídját?*

*Piros,- Lélek, - Élet, - melyet adtam néked,
Égő tűzre vetve minden kízó vétke.
Igazságom kéklík tenger tajtékjában,
Vizi Szellem úszik, belsőd morájában.*

*Talpad alatt zöldell, smaragd Út. Ösvénye,
Inadba szúr kékje, hogy ráébredj az Énre.
Bölcsességem titka topáz fényben csillan,
Türkiz ruhát húzva, úszik fenn, magasban.*

*S e sok szín, hogy miért? Elárulom végre.
Fényem adtam beléd, hogy tündökölj, az ÉNre.
S hogy mi a fehér ruha, mi feltárja a Lelked?
Ha fekete gúnyádat, a Karmazsinba merted.*

*E sok szín, - hogy mért EGY? Ki tudja a titkát?
Szellem, Lélek, Test – majd megleli az Útját.
Ha majd e sok szépség EGYé válik benned.
Bíbor valóságom megláttatja Lelked.*

Önátadás

*Haldokló vágyaim fonalán vergődve,
Kegyetlen délibáb színfalát kergetve,
Tovatűnő létem átölel némán,
Könnyeket hullatva, elernyedten néz rám.*

*Nem leli régi szerelmes párját,
Pedig hajdan, mily tűzben, kereste arcát.
Meghűlt a vágy.? - mely elvezet hozzád.?
Vagy kitudja, - mily sötétség takarja el arcát.*

*Háromágú tövisek karcolják a létem,
Borongó homályban lesik minden léptem.
Lelkemet vonszolva elnyúló sötétben,
Hajnalfény dereng, - tán, - lent a messzeségben.*

*Apró gyöngyök mutatják, hol vezet az útja,
Fel-fel csillan létük, majd újra kihunyva.
Keresi a lelkem régi valós Énjét,
Fehér galamb formájú, ártatlan létét.*

*Botorkáló szívem, rátalál egy gyöngyre,
Gyémánt csillogása felvidít egy percre.
Tiszta fénye gyógyít, erőt ad az útra,
Még újabb gyöngyöt lelve, tán elérek a célba.*

*Gyöngyerdő rejtekén egy oltárra leltém,
Gyönyörű vonása elkápráztat engem.
Olyan Az, mint hajdan, régi hű-szerelmem,
Megtépázott szívem, - ráhelyezem menten.*

*Taníts meg élni, őszintén szeretni.
Koporsó földjében virágot nevelni.
Az Egó vágyit, messze-messze űzni,
Örök átadásban boldogságot lelni.*

Ítélet – Itt - Élet

Ítéletre vár e nép, hogy vétkeit lerója. -
De mozdulatlan.

Egó énje színre lép, hogy mindennel dacoljon, -
de mily tudatlan.

Először sír, zokog, majd kacagva félrenéz, -
de hajthatatlan.

Világi bölcsessége, mily áldozatkész, -
de oly valótlan.

Erővel tör Igazságot, öl Élt. -
Mily zabolátlan.

S az Élő néma. - Ajkán parázs. -
Már halhatatlan.

Itt Élet, mely elevenít. -
Ő oszthatatlan.

Lélek, - **Élet**.
Krisztusi mind, - mely csálhatatlan.

A világ mámorán át

Mámor ágyon fekve, közömbös a lélek,
Hosszan nyúlva kúsznak erkölcsstelen kéjek,
De a szív dobban: Mit teszel, s mond miért?
Gyalázatba húznád életednek fényét.

De az ÉGŐ simul, elveszi báját,
Hogy előnyre juttassa gyönyörének álmát.
Nem él csak az ÉNnek, nem számít a holnap,
Hajszolja az élményt, de elmerül a búnak,

Búnak tengerében, újabb vágyak gyötrik,
Menni, menni, s szedni, gyöngyeit a Földnek,
Kasba rakott gyöngyök, gyűlnek nagy halomban,
rozsdá nyalja fényét, alatt lenn a sárban.

Egy gyöngy van, mi mégis áttör majd a sáron,
Az Élet Igazsága, mely ragyoghat a Mából.
De e gyöngynek titkát, sűrű homály fedi,
Csak ártatlan szívek, s a kicsiny gyermek leli.

Megtalálni mindezt, rejtélyeknek útján,
gyötrellem szüli meg, az Igaz Élet hídján.
Örömben jársz akkor, Békességben, Csendben,
Még eljön majd a Hajnal, s Fényben úszol reggel.

Minden sűrű homály délibábja illan,
S feldereng a Szépség, mi benned mélyen ott van.
Belső Éned fénye, felragyog majd híven,
S Az Örök Békességet megleled a Csendben.

Megélt napok hangjai

Egymás mellett álldogálva, messze nézett két szemünk,
Nem ismerve egymás hangját, zajongott a képzetünk.

S, hogy mi a szavunk? - Zengő érc, - vagy szeretet szó dallama?
Vagy csendben bújó vágyainknak halált hozó „szép” szava?

Mi az a csÉNd, honnan való? Hol keressem lÉP-TÉ-IT?
Tenger vizét felkavarva, kerestem az ÉN-ÉK-IT.

Mindenféle bűvös szótól támoltyogtam rÉSZ-ÉG-ÉN,
Csalt engem a szívem vágya, hamis képű istÉNem.

Mert mi a vágy az ember szívben, hazug szó vagy érzelem?
Rabláncok, mely édes mézzel fogva tartják képzetem.?

S hogy mi a KÉPzet? - iGAZSÁG? - VAGY fÉNy NÉLKÜLI ÁLMOd-ÁS?
Ki tudhatja merre jár az ÉN-ÉRDEKű LÁToMÁS.

Hazugságom tajtékjában megéledt a KÉP-tél-ÉN,
Pedig minden gondolatban, ott lapult a v-ÉG-tél-ÉN.

A Lélek örvénye

*Mellkas táján mély üregbe, hullik minden látomás,
Elnyel minden vágyat, s érzést - Nem maradhat semmi, - s más.*

*Bölcsesség is szertefoszlik, sötét mélység rabja már,
Ez irányít mindent benned, s életed csak félhomály.*

*De az örvény falán ajtó, csillan ékes ragyogás,
Vakító fény árad abból, békés nyugodt látomás.*

*Merre hív a édes ösvény, mi az ajtón túl lebeg,
Arany fának koronája átöleli szívedet.*

A Mester ajándéka
(*Testet-öltésed napjára*)

*Hajdanán az Ősi Mester,
kicsiny kupac agyagra lel.
Nézegeti, formálgatja,
ujját mélyen belemártja.
Edény készül csodaszép,
Lélek tartó, - Tükörkép.
S hogy mi lesz az edény sorsa,
nem tudhatja senki más,
csak a Mester,
hisz Ő gyúrta, e mesteri alkotást.
Bele fér majd olaj, ékszer,
vagy ki tudhatja mennyi más,
De az edény büszkén tartja,
hisz mind, mesteri alkotás.
Halkán, csendben ül polcon,
békés szívvel szendereg,
Mert a Lélek megnyugodott,
s nem kérget már felleget.*

Ki az Isten ?

*Ki az Isten? Mi az Isten? - kit vágyak között keresel?
S hogy bizonyítsd a hűségedet, mindent egy lapra teszel.!*

*Vágyod azt hogy megismerhesd, követhesd Őt szüntelen,
Mégis mikor megnyilatkozik, - kétség tárul szíveden.*

*Ki az Isten? Mért keresed? - hisz minden percben benned él.
Megtalálni mégsem tudod, mert tenger bűnöd visszatér.*

*Méreteged, ítélgeted mások bűnét csendesen,
Pedig mind a te szilánkod, s vágja húsoz, szellemed.*

***Szól a Lélek – ne ítélj! - hogy ne ítéltes! – Átkozott!**
De te mégis töröd élet, zsebből elő rántathatod.*

*Megítéled balgát, s szegényt, okosságod égis ér,
De pengédnek másik éle, szembe fordul, majd feléd.*

*Ki az Isten balga ember, ha **LÉLKED** tŰZe lángra kap?
S **SZÉ**Nnyed **POR**ra hamvad akkor, **EGY**etlén egy perc alatt.*

*Ki az Istén mond csak ember, ha **TE** **ÍT-É**Led **Ö**(É)**N-MAG**ad?
Mert ahogy mérsz, mérnek nÉKed! – Por és hamu sem marAD.*

Krisztus Illata

Kívülről elöntött csábító illata,
Mégis úgy tűnt akkor, mintha belőlem áradna.

Lágy volt. Selymes. Gyengéd. Életet sugárzó.
Egyszerű, de mégis magával ragadó.

Oly finom és édes bársony ölelése,
Betöltött mindent, Mennyből jövő léte.

Vágyakozó szívvel követtem a fényét,
De megnehezült elmém, s elvesztettem létét.

A Főnix madár hamis álma

Rab vagy ember!

Örök-szolgaságod tengetve e Földön,
De Lelked vágya megigéz, hogy mégis csak kitörjön.
Nem is sejtéd ember, hogy - **A rabság - Te magad Vagy.**

Kit keresel ember ábrám, miért keresel engem?
Kemény tükör valóságod hol találja Lelkém?
Vágy ébredt a szívedben, hogy kövesd igazságom,
De tükör mögé, hogy láthat be, anyag valóságom.

Megöleltél forró szívvel első szerelemben,
Majd elméd kőnoé valósága láncra verte Lelkém.
Miért keresel? - hisz benned lakom, örök időktől,
Megtalálni mégsem tudsz, mert vágyaidba bújva –
tüzet oltasz akarattal, s elmerülsz a porba.

Első láncod letetted, de új láncokra leltél,
Hogy fényes csillogásod között, újra láncra verjél.
Megismertél első tűzben, s felszabadult Lelked,
De buzgó keresésed között, felülírtad terved.

Jóság, hiúság, szeretet, - ez lett új rabláncod,
Hitted hogy a Lélek útját ebben megtalálod.
Saját láncot kovácsoltál ön-önkézzel ember,
S ezt tekinted körém mostan, hogy roskadozzon Lelkém.

Adnám én a szabadságom, de tiltakozol - Elég!
Mert arany láncod eltakar, mit magad szőttél körém,
Dobd le láncod, s kövess engem, a Vagyok világán át,
Hogy megláthasd a dicsőségem örök koronáját.

Mert dicsőség és szabadság, kéz a kézben járnak,
Csak ki szabad, - az lelheti Mennyei igámat.
Az én igám könnyű, s szabad szárnyon lebben,
Főnix madár hő tüzében elnyerheted Lelkém.

Rab vagy ember!

Örök-szolgaságod tengetve e Földön,
De Lelked vágya megigéz, hogy mégis csak kitörjön.
Nem is sejtéd ember, - hogy a rabság - **TE MAGAD VAGY.**

A győzelem ára

Félelem ül a háztetőn, kőnok magányában,
Alámerül és rothasztja húsát a világban,
Vad tövisét szúrja remegő szívedbe,
Hogy megemésszen mindent, sötét félelembe.

Küzd az ember s vágyik, Lélek tisztaságra,
Hogy szolgálja az Istent a Mennyei világba,
De érzelmei hajtják, - Ego nagy világa,
Nem is sejti azt, hogy Mindeneknek álma
szívében lakik bent, - halhatatlanságba.

Boldogságra vágyik, de megfolytja az elme,
Hazug félelemmel tekerve őt körbe.
Szabadulni nem tud elme fogságából,
Mert érzelem hajtja, e földi világból.
Ugyan az a vágy, mint első embert Magát,
Hogy legyőzze az Istent! A Lelket! – saját magát.

(Mert a mi testünk a Lélek temploma, - Isten pedig Lélek)

Isten az én világosságom

Fény-áradt a Mennyből hajdan, s betöltött egy porhüvelyt,
A Lélek kapott testet akkor, hogy láttassa az Életet.

Csillagport a porba gyúrva, előtűnt az Élet, - TE, -
De a porhoz vizet adva, - „sáros lett a két keze??

Hajnal tájban szólt az Isten: Hol vagy ember? Merre jársz?
Porhüvelyed miért rejtet el? Így Lélek valóm nem talál.

Hajnal tájban jött az Isten, s kereste az ÖnValót,
De a képmás megtagadta, s rejti már az agyagot.

Füge levél árnyékával takarja az életet,
Hogy elfedje a szégyenét, mit Egó vágya felfedett.

Fügefának árnyékába rejtőztetted testedet?
Pedig hát a fügének is én leheltem életet!

Néked adtam Lélek valóm, de te mégis rejteted,
Hamis vágyad közepette, hogy fogjam meg két kezéd?

Megtagadta árnyék valód, néked adott fényemet,
Nem tudja, hogy fény nélkül az árnyék is csak képzelet.

Vezetnélek hosszú úton, de sárba ragadt képzeted,
Így megemészt a forró tüzem s széttöri majd csereped.

Mikor feltör külső héjad, s az ÖnValót majd megleled,
Meglátod az Én fényem, mi hús szívedben ott lebeg.

Anyag valód kápráztatott, hogy uralkodjon szíveden,
Így a szíved sárral fettetted, s alászállt a tengeren.

Szíven a sár flekket képez, így rejti el tűz-valód,
De vigyázó szem mégis látja, mit rejt a te sár-valód.

Isteni fénye bujkál ottan, örök tűz és szeretet.
S majd, ha a sár felpattogzik, megleled a fényemet.

Vakító fény árad akkor, s átjárja a szívedet,
Betölt majd az EGYetlenEGY, - Örök Lét és Szeretet.

Mert „Isten az én világosságom”

Út, mely Életre visz

*Kócos hajú kicsiny gyermek, ha két szemével rád nevet,
Lesi minden gondolatod, s követi a léptedet.*

*Apró kővön, kavicson, vagy hegyen viszed utait,
Mocsáron vagy lápvidéken tereled az életit,*

*Meg – megállva rád kacag, de tudod-e, hogy mit teszel?
Életet, vagy halált osztasz mosolyoddal csendesen?*

*Mi a jó út, kitudhatja, hisz Isten nélkül mind hamis,
Csak a Krisztus nyithatja meg Örök Élet utait.*

Tiszta szívvel

Eljöttem hogy megismerjél, de elvetetted létemet,
Mert hitted hogy a te szíved, már tökéletes szeretet.
Kerestél a hosszú úton, feladva az életed,
De mégis mikor szembe jöttem, elfordítod két szemed.

Vágyakozó szívvel néztem tovatűnő létedet,
De szabadsággal nem verhettem rabláncra a két kezéd.
Menj csak ember, keresd utad, sűrű erdő rejtekén,
Mert a fény tán ott ragyog, a sötét mélység tengerén.

Küzdesz még - oly rendületlen, törvény átkát cipeled,
De elfogadás világában meglesheted Lelkemet.
A törvény majd betölt akkor, s megtalálod fényemet,
Hogy tündököljön legbelsődben, örök igaz szeretet.

Láncaidat elhagyod majd, s világíthat életed,
Hogy pogányoknak megmutathasd, mi az igaz szeretet.
Isten népe megtér akkor, elveti majd bűneit,
Tiszta szívvel dicsőíti, Örök Igaz Istenit.

A halhatatlanság álma

Gyertyát gyújtott Isten, mélység sötétjében,
Hogy világítson Lélek, anyag rejtekében.

Háromszor is küzdött: Szellem, - Lélek, - Testben,
Hogy győzelemre jusson, az emberi létben.

Eleven szó hallott halál árnyékából,
S megéledt a Lélek, Szellem valójából.

Tagadva a testet új életre ébredt,
Hogy hirdesse a Vagyok, Örök messzeséget.

A messzeségben Járva, a Jelenre ébredsz,
Hol nincs múlt és jövő – csak a **MOST**ba révedsz.

Meglátod az Élet Örök valóságát,
Tündöklő Magodnak, Örök Tisztaságát.

Megnyugszik ott Léted, halhatatlanságban,
Mert szétárad a Lélek Örök Valójában.
Valóságban!

Az én utam

Elindultam hosszú útra,
messze vágyott szívem búja.
Ürességben botorkálta,
mert az utat nem találtam.

Mámoromban elmerülve,
édes bortól részegülve,
ordít kíntól régi vágyam,
Sárból épült fellegváram.

Van ott ösvény kettő, három,
De az utat egynek látom.
Megcsal szívem EGYÓ éne,
Félre vezet, - messzeségbe.

Sziklát mászom, alant, s felett,
botorkálok rengeteget,
Homály hullik, botlik lábom,
Ki láthatja délibábom.

Harmat hullott egyik reggel,
Cseppek által utat kémlel.
Keskeny ösvény rajzolódik,
A homályból előtűnik,

Négykézlábra ereszkedem,
Keskeny ösvényt így kémlelem.
Van ott út Egy, - Nem ágazik!
Igaz Lélek előtűnik,

Isten keresése és megeléje (Az Egó és a Lélek harca)

*Mikor az ember útra kel, Istent kereső útra,
Ha tudná akkor mit keres, - sose kelne útra,
Mert már akkor értené, a Lélek minden titkát,
Testünk templomának Lélek-valóságát.
(hisz a mi testünk a Lélek temploma)*

*S hogy mit keresünk mégis?
Mit sose veszítettünk el.
Bár Egó önünk vágya, lágyan burkolta el.
Feledtette fényét Lélek valónkjának,
S elhíntette báját árnyék világnak,*

*Bölcs-értelmességnek távollévő része,
Az izgága Egót, hajtotta a létre,
Megalkotta önző Egoista vágyát,
Lelket megtagadó színlelt valóságát.*

*Hamis árnyékképe törtet magasságba,
Hogy ülhessen a csúcsra Isten mintájára.
A legfelső szintre felküzdi ő magát,
Juttatja a trónra, rideg valóságát.*

*Törvény mögé bújva, ékes szóval csábít,
Hogy gyalázza a Lelket, - hamissággal ámit.
Megítél ő bárkit, szív mélyében kutat,
Múltból jövőt épít, csak ne lássuk az Utat.*

*Egyre fentebb szárnyal hamis valósága,
Még fennakad a VANság, csodavilágába.
E világnak léte megemészti álmát,
A jó -s rossz világnak kétfős valóságát.*

A hit hallása

Hallottad már a pacsirta reggelt hozó énekét?
Mit hajnalhasadáskor néha, csalogatva zeng feléd.
Békesség szól kicsiny nyelvén, hű királyi ének,
Betölti a rétet, mezőt, - és a messzeséget.

Vidám hangja lágyan csendül, s megmozdul az Élet,
Pedig dala egy-két hang csak, s talán meg se érted.
Nem kell több az Élethez, csak e rövidke dallam, -
Érted-e a lényegét e pár piciny hangban?

Nem kell hangos szavak hada, mi megzavarja Lelkédet,
Keresd csak az alázatos szerénységben csendedet.
Állj meg ember! Csitulj elme! Halld az Ige halk szavát, - hisz
Ott van benned valóságod, (VagyOkságod) figyelj hát, hogy megtaláld.

Hallottad-e már a csendnek, VagyOk hozó énekét?
Hol a Lélek belülről szól, s megértheted lényegét.
Azt mondják, hogy hallásból van a hit igaz szózata,
De mond csak ember, TE VAGY? - kinek igazságot szól szava?

Vagy talán a Lélek az? Az Isten az! - ki útra hív,
Hisz Krisztus ott Él mindenkiben, hogy vezesse lépteit.
De ha másra hallgatsz ember, hova juthat életed?
Hamisságba kapaszkodva elvesztheted fényedet.

Szeretem mert szerete(t)m

Olvastam sok mindent, ékes szavak sorát,
Kerestem oly tűzzel, Szerelmemnek báját,
De elmém csapongása, megriadt a csendtől,
Mert hogy szólhatna Szerelmesem, csendnek közepéből?

Bolyongtam én minden felé, Birodalmak táján,
Láthattam a határokat Elmém Királyságán,
De minden utam kútba esett, elmerült a sárba,
Utam célját mégse lelve, akár merre járva!

Kimerültem! Összerogytam! - feladtam a lelkem!!
Célom keresése során, csak ŐRÜLTEM lelkem!!
Feladva a mindenséget, aláhulltam csendben,
És néma csendnek közepében, megtaláltam Lelkém.

Ottanakkor átölelt Ő, láthatatlan csókkal,
Mint lágy selyem alá szállt, észrevétlen voltta,
Sima tenger tükrén, csillantatta fényét,
Hogy megérezzem Szíve-Lelke minden melegségét.

Élet

Szerelem szárnyán, - gyönyörök ágyán,
aprócska Lélek, - életre ébred.

Tudata nincsen, - a Lélek mi hajtja,
Önző világban, - ÖnMAGát adja.

Mindenki látja hibátlan Létét,
Tisztaság álmát, - önzetlen szívét.

Szava még nincsen, - mégis a kincse,
Szemének tükre, - még tiszta a fénye.

De fertő az út mi tanítja szívét,
homályba csalja csillogó tükrét.

Meginog szíve, remeg a lába,
tévelyeg útja, e csaló világba.

Ez voltam hajdan, tévelygő lélek,
De szívémben fény gyúlt, hogy életre keljek.

Életre leltem, életet nyertem.
Némaság csendjében MAGomra leltem.

Az EgyetlenEGY

Oly hatalmas volt a tér, mikor a Lélek feléd fújt,
A magasság s a mélység, mindent letarolt.

Széltében és hosszában lápvidéken csúszva,
Alászállt az életem, alá a pokolba.

Kívántam az Igazságot. Szeretetből vágytam. -
De az igazság tükrében, csak hazug voltom láttam.

Kívántam a Szeretetet! Meglelni a Szentem. -
De szép vágyaim közepette, csak gyűlöletet szültem.

Boldogság vagy bánat, csak létünk délibábja,
Bölcsességet csalva, elmét hazudtolva.

Hisszük már a jót, de kezünk fekély marja,
Tanítjuk a szót, de szívünk bája tarka.

Mint pusztának enyészete tengődött a létem,
De a Mindenség felém fordult, EGYETLEN-EGY képből.

Lélek szólt a Lélekhez, egy picinyke szóban,
Segíts! – kérlek, segít! - hogy megtaláljam voltam.

A Hatalmasat keresve, csak MAGomra leltem,
Kit Isten adott belém, hogy megtaláljam Lelkém.

Ki az Ige?
Kit vigyázok?
Ki ragyog fel bennem?

Az EGYetlÉN-EGY!
Ki volna más!?
Hisz Ő Maga az Isten!

Éginász

*fÉNyből jöttem, s fÉNnyé lettem, ezer színű szÉPsÉGedben,
Vized tiszta folyamában, megmostál a SZÍV-ÁRványban,
Gyönyörűm vagy, ÉKem, s fÉNyem, beborító ÉKessÉGem.*

*Ragyoq valóm önvalódban, megszépülő önMAGomban,
Eszem-iszom szer-elemben, szer-étkezünk kegyelemben,
Kegyelemnek tüzes násza, elmerül a VAGYOKságba.*

Lélek a Lélekben - (Nászok-Násza)

VALÓdi ÉNem Lelkedben ébredt,
VALÓdi ÉNed Lelkémbe tévedt,
Testedben Valóm, megéledt benned,
Testemben VALÓd, felperzsel engem.

Vized a tűzben, s tüzem a vízben,
Árad a tenger ezernyi színben.
Fehér a vászon, mi öleli testem,
Tömjén a Lét, mi átölel engem.

Sótenger úszik cserépedényben,
Forrásnak vize ellepi testem,
Megöntöz árja, gyönyörök álma,
Lélek a Lelket MÁGába zárja.

Néha

*Néha tündöklő az Ég, ragyog fenn a messzeség.
Néha alá szállók veled, hogy foghassam két kezéd.*

*Van hogy elmerül a Lét, a szívek tengerén,
De hűséged megtart, s vezet, fogja mindig két kezem.*

*Néha másként fúj a szél, és a Lélek táncra kél,
Aztán felkap s röpít veled, hogy láthassam szép szemed.*

Golgota legbelső titkai

(:Örökélet
ŐR-ŐK-é-LETT
ÖRÖK-ÉLET
ÖRÖK-ÉL-ÉT
ŐR-Ő-KÉL-ÉT
ÖRÖKKÉ-LETT:)

Áldott a Lélek, *Aki VAGY*,
Mert az **ÖRÖKÉ** LETT, *Aki VAGY*, legyőzte a Halált.

ÖN~~KÉ~~Nt szálltál alá a halálba,
ÉN~~KÉ~~Nt adtad Életed a LÉLEKÉrt, a másikért, - *Aki VAGYOK*,

Mert nincs más, csak a Lélek, *Aki VAGY*, -
Hogy a Lelkéd halálában a Halált, a halálba ragaszthasd,
Így megmentve EGYetlen Szerelmed a Lelket a haláltól, *AKI VAGY. – AKI VAGYOK*,
Mert *VAGYOK AKI VAGYOK*,

A Szent útja - avagy Minden út Istenhez vezet

*A Te szíved, - szívemben dobban,
A Te Lelkéd, - Lelkemben lobban,
A Te vágyad, - vágyamban éled,
A Te csókjod, - csókomban éget.*

*Te **MAG**od **VAGY-OK**, - okom, ha vágyod,
VAGYok a szíved, - egész világod.
Világod álmát, álmodom csendben,
Ébredés után, - öllelek **SZEN**Tem.*

*Az ölelés forró, - **EGY**beforr Lelkünk,
A világ eltűnt, - szabaddá lettünk,
Szabadság szárnyán, - lebben a **LÉT**ünk,
Az Örökkévalóság megéledt bennünk,*

*Könnyű az iga, - mi repíti szárnyunk,
Ölelő szívvel, - szabadon szállunk,
Szívárvány íve, - öleli szívünk,
Bíborvilágában, - ön**MAG**unk lettünk,*

BÍBOR A BÍBORBAN avagy,

A BÍBOR ÖLELÉSE.

TEREMTIS VÍZZEL IS VÉRREL, avagy

Szellem a Lélekben, s Lélek a Szellemben.

Szüless meg belőlem EGYetlen Szerelmem,
Kiben folyton-folyvást gyönyörködik Lelkem.
Gyere velem Édes, tiszta szúzi nászba,
Az Édennek kertjébe, szerelmes táncba.

Megkentem nyoszolyám nárdus kenetjével,
Testemet megmostam tiszta harmatcseppel.
A kígyót mi csalt engem, messze elkergettem,
Hogy meg ne marja szívünk, hazug vágy szerekekkel.

Testünk rothadt gyümölcsét az enyészetnek adtam,
Hogy Lelkem igaz gyöngyeit, - Kedves, Néked adjam.
Te úgy szerettél engem, hogy semmit sem bánva,
Utánam jöttél a **Tart-a-rossz** világba.

Te tiszta voltál hajdan, én rontottalak meg,
Magammal rántva a zord halálba Kedves.
Önként adtad **MA**God, mert reménység volt benned,
hogy EGYetlen Szerelmed egyszer vissza vigyed.

Benned újra léltem, vétlen gyermek voltom,
De benned lettem nő is, hogy érezhessem csókd.
Lágyan ölelt karod, és magadhoz vontál,
Csókoltad a számat, közben átváltoztál.

Üvegszerű lettél, hatalmasra nőttél,
formád formájában, az egész világ lettél.
Lágyan, forrón ölelted apró kicsiny testem,
Szinte megsemmisültem az ölelésedben.

Szabaddá LETT-ÉL, és szabaddá TETT-ÉL,
Szerelmed gyöngy láncáival, mégis rabbá TETT-ÉL.
Üvegszerű tested átlátszó mert tiszta,
Én rántottalak le, le a sötét sárba.

*Azért volt még nékem anyagszerű testem,
Mert félelem volt bennem, mi megkötözte Lelkém,
Hogy tiszta Lélek legyek, egyesülnünk kellett,
Anyag mivoltunkat, megtagadva, Kedves.*

*Hogy a vágy, s a gyönyör tiszta maradhasson,
Csak Lélek ölel Téged, hogy csak az maradjon.
Megvetetem nászágynkat, tiszta szűzi bájjal,
Hogy megismerd a nőt kiért alá száltál bátran.*

*De most nászágynkat nem portestben kapjuk,
Lélek ágán vetve, EGYmást cirógatjuk,
Kitártam kapumat, hogy visszavezesselek,
de az út csak szűzi, égi nászunk lehet.*

*Mikor Lélek Lélekkel, EGYesül majd Szentem,
Megtisztul majd elménk, lángoló tüzemmél.
Megtisztul a Lélek vétlen valójában,
MAGod tisztít Engem, hófehér ruhában.*

*Egyetlen szerelmem termékenyíts engem,
Jöjj Kedves, megnyitom illat virág kelyhem.
Hűség, jóság, szentség, tiszta fekvőhelyem,
Neked készült Édes, hogy mindÉN TiÉDD legyen.*

*Szakítsd hát bátran illatos virágod,
Hisz érzed, hogy ez mindig, mindig is a tiéd volt.*

Cseppben a csepp – *(Akkád birodalom születése)*

*Szívem lángol Érted,
Lelkém táncol benned,
Vágyam vágyik s éled,
Vízben menten ébred.*

*Táncot lejtünk csendben,
Szusszan ezer percben,
Bőr a bőrön síklík,
Boldogságban úszik,*

*Táncolj, csak táncolj
Szívem szent Szüze
Éledjen szívedben
A szerelmem tüze*

*Dalolj csak dalolj
Dobogj a szívemben
Repülj hát szabadon,
Szivárvány színedben*

BÍBORVIRÁG

*Virág nyílt a hegyoldalon, tűznek piros virága,
Felcsapott, fel a MÁGosba, - Az egész világ had-lássa.*

*Bíbor virág ontja fényét, betölti az Egeket,
Szemek látják tisztaságát, s a kőszív megremeg.*

*Sötétséget tova űzve, feltöri a szíveket,
Ragyogása betölt mindÉNT, s élednek az emberek,*

*A hús-szívben élet dobban, öröm könnye táncot jár,
Isten valód feltör akkor, s nem rejtetik többé már.*

Mert vagy - OK - vagy:
VAGYOK AKI VAGYOK